

TRYGGELEV KIRKE. Indtryk og overvejelser. Gitte Buch. Februar 2014.

Jeg besøgte første gang kirken d. 24. oktober 2013, hvor jeg skulle mødes med provst og repræsentanter for menighedsrådet. Kom en time før den aftalte tid, for at sidde nogen tid der i stilhed på kirkebænken, fornemme rummet, tage stilling til århundreders inventar og farver, mærke efter, om det overhovedet var muligt for mig at bidrage med noget. Til min store overraskelse VAR der ingen kirkebænk ej heller noget som helst andet, for alt indmad var fjernet, og det isnende kolde rum fyldt med stilladser. Lugt af fugtig jord, sand og puds, lyd af summende affugtere, hidsigt lys fra håndværkernes efterladte arbejdslamper, som det lykkedes mig at tænde. Det var ganske uventet og overvældende, at kirken var ved at gennemgå så omfattende en restaurering. Særligt stærkt virkede det nok også på mig, fordi jeg var fyldt med ydmyghed over måske at skulle male et billede til den allerhelligste østvæg i en kirke, der ligger få kilometer fra det sted hvor jeg i 30 år har haft atelier og bopæl. Skulle min stemme virkelig skulle høres her?

Nærmede mig koret, satte mig på en omvendt murerspand og mærkede efter. Det rå rum inviterede og den en tomme kirke holdt sin egen prædiken i stilheden. Tvivl og forbehold forsvandt. Fra min notesbog den dag: *2 gamle altre - murede- er fundet. Ribben på gulvet ved siden af altret.. Hvor gammelt? Hvis var det? En soldat, en lokal kvinde, en helgen.....Stærk fornemmelse af smerte, kamp og hunger. Renselse, alt gammelt bort, en ny tid, soning, håb. Tidligere altertavler?*

Modet til at prøve kræfter med opgaven kom, da menighedsrådet senere fortalte, at der var tale om en midlertidig ophængning.

Siden har jeg besøgt kirken mange gange, undersøgt lysets vandring på østvæggen i løbet af (vinter)dagen, fulgt med i farvesætningen og undervejs lavet utallige skitser og forarbejder. Den overordnede ledetråd til alle maleprocesser har været og er: lys, Himmelspejl i mulde (Grundtvig), det pneumatiske princip (helligåndens tilstedeværelse) samklang med rummets farver – og så et inderligt ønske om, at den enkelte i menigheden vil kunne føle sig rummet og spejle sig i alterbilledets åbne univers og finde genklang i alle livets faser i "sorrige og glæde".

Den gamle altertavle har jeg kun set et lille billede af. Motivet er Jesu møde med Samaritanske kvinde ved brønden. Jeg husker den som et 1800-tals "glansbillede, hvor Jesus ser ud, som om han lige er kommet fra damefrisøren" (citater: Martin A. Hansen). Med den omfattende renovering af kirken, hvor alt bliver lyst, forstår jeg menighedens ønske om også at lade alterbilledet afspejle en ny tid. Jeg er beæret over at de peger på mig som lokal billedkunstner, ligesom det giver stor mening at være artifex på lige fod med alle de andre involverede og blive brugt i det krydsfelt mellem maleri og kristendom, som jeg dedikeret har bevæget mig i de sidste 25 år.